

u jasnovídky předpovědět štěstí nebo když se jdete podívat na opravdové rodeo. Tohle nezapomenutelné vzrušení bude spíš připomínat situaci, kdy o půlnoci utíkáte před vlkodlakem houštinou trnitých keřů a daleko široko není živáčka, který by vám pomohl. Jestliže jste si tuto knížku vybrali s nadějí, že v ní najdete zábavný a napínavý příběh, musím vám bohužel oznámit, že jste se s největší pravděpodobností spletli. Sourozenci Baudelairovi si totiž obvykle moc velkou zábavu neužijí, protože se jim lepší smůla na paty jako málokomu na světě. Jejich osud je tak příšerně smutný, že se jen stěží dokáží přinutit o něm psát. Jestliže tedy právě netoužíte přečíst si něco velmi tragického a smutného, máte teď poslední možnost tuto knihu odložit, neboť příslovecná smůla sourozenců Baudelairových začíná už v následujícím odstavci.

„Podívejte se, co pro vás mám,“ usmíval se pan Poe od ucha k uchu a zatřepal jim všem před očima malým papírovým pytlíkem. „Vět-

rové bonbony!“ Pan Poe byl bankovní úředník a od té doby, co Violet, Klausovi a Sunny tragicky zahynuli rodiče, se jako rodinný přítel staral o záležitosti sirotků. Snažil se být k dětem laskavý, ale to nestačí, zvláště když někdo odpovídá za jejich ochranu před nebezpečím. Pan Poe sice znal sourozence Baudelairovy od narození, ale nikdy si nepamatoval, že nesnášejí větrové bonbony.

„Děkujeme, pane Poe,“ odpověděla Violet, vzala si od něj pytlík a nakoukla dovnitř. Jako většina čtrnáctiletých dobře věděla, že se nesluší místo poděkování rovnou prohlásit, že kdyby snědla jediný větrový bonbon, celá se z toho osype, což v tomto případě znamená, že dostane hroznou kopřivku. Navíc měla hlavu přeplněnou svými vynálezy a nemohla panu Poeovi věnovat příliš mnoho pozornosti. Každý, kdo Violet zná, ví, že když má vlasy stažené stuhou, aby jí nepadaly do očí, tak jako právě teď, honí se jí hlavou myšlenky na všelijaká kolečka, drátky a provázky, z nichž se